

Anden påskedag

Den 5. april 2021, kl. 9.30 i Dannemare og kl. 11.00 i Vestenskov kirke

222 Opstanden er den herre Krist

233 Jesus lever, graven brast

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Samme dag var to af disciplene på vej til en landsby, som ligger tres stadier fra Jerusalem og hedder Emmaus; de talte med hinanden om alt det, som var sket. Og det skete, mens de gik og talte sammen og drøftede det indbyrdes, kom Jesus selv og slog følge med dem. Men deres øjne holdtes til, så de ikke genkendte ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I går og drøfter med hinanden?« De standsede og så bedrøvede ud, og den ene af dem, Kleofas hed han, svarede: »Er du den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket i byen i disse dage?« »Hvad da?« spurgte han. De svarede: »Det med Jesus fra Nazaret, som var en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket – hvordan vore ypperstepræster og rådsherrer har udleveret ham til dødsstraf og korsfæstet ham. Og vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel. Men til alt dette kommer, at det i dag er tredje dag, siden det skete. Og nu har nogle af kvinderne iblandt os forfærdet os; de var tidligt i morges ude ved graven, men fandt ikke hans legeme og kom tilbage og fortalte, at de i et syn havde set engle, som sagde, at han lever. Nogle af dem, der er sammen med os, gik så ud til graven og fandt det sådan, som kvinderne havde sagt, men ham selv så de ikke.« Da sagde han til dem: »I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt. Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?« Og han begyndte med Moses og alle profeterne og udlagde for dem, hvad der stod om ham i alle Skrifterne. De var næsten fremme ved den landsby, de var på vej til, og Jesus lod, som om han ville gå videre. Men de holdt ham tilbage og sagde: »Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld.« Så gik han med ind for at blive hos dem. Og mens han sad til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det. Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham; men så blev han usynlig for dem. De sagde til hinanden: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?« Og de brød op med det samme og vendte tilbage til Jerusalem, hvor de fandt de elleve og alle de andre forsamlet, som sagde: »Herren er virkelig opstået, og han er set af Simon.« Selv fortalte de, hvad der var sket på vejen, og hvordan de havde genkendt ham, da han brød brødet.

[Lukasevangeliet 24,13-35](#)

”Vandringen til Emmaus” er en af Det Ny Testaments berømte fortællinger.

Det foregår aftenen efter opstandelsen, altså påskesøndags aften.

Disciplene er fuldkommen fra sans og samling. Først ved at deres idol og læremester og frelser er blevet korsfæstet, uden modstand, næsten beredvilligt, det var den første store skuffelse og tomhed der kom over dem.

Og nu hører de påskesøndag, at graven er tom. Han er der ikke. Hvor er han? Hvad er der sket?

x

Nogle af disciplene søgte hjem til Galilæa, der hvor de kom fra. De var jo ikke hjemme i Jerusalem, men kom oppe nord fra, fra området omkring Geneserat sø.

Vi hører om to af dem i teksten, Kleofas og en navnløs anden.

På vandringen hjem møder de så en fremmed vandringsmand på deres vej til Emmaus. De snakker om de voldsomme begivenheder i Jerusalem. Og de inddrager den fremmede i deres samtale.

Disciplene er selvfølgelig helt kørt op over det, der er hændt.

Men den fremmede kalder dem "uforstandige" og "tungnemme" og udlægger skriften for dem. Det tager de i første omgang ikke notits af.

Da de kommer til Emmaus, sætter de sig ned for at spise sammen med den fremmede. Og så kan de genkende ham.

Da den fremmede bryder brødet og velsigner det, opdager de, at det er den opstandne Jesus Kristus.

x

Historien om Emmaus er gådefuld.

Hvorfor kunne disciplene ikke kende Jesus, eller hvorfor Jesus skjuler sig for dem.

Jesus lader tilsyneladende til, at han ikke ved, hvad der er sket i Jerusalem. »Er du den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket i byen i disse dage?« siger den ene discipel.

Det må have været det store samtaleemne dengang. Breaking News. Alle vidste at der var korsfæstet, ikke en forbryder, men en profet, en mærkelig mand der ikke havde gjort noget, og som var blevet hyldet kun en uge inden.

x

Vi hører også om disciplenes høje ambitioner og forventninger til Jesus, som jo også er baggrund for den dybe skuffelse:

”Vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel.”

Og så blev han korsfæstet.

Håbet var at Jesus skulle være en ny Moses eller Abraham, en ny kong David eller Salomon. Sådan så langt de fleste nok i samtiden Jesu virke. Han var deres leder. Og dengang var der ikke så stor forskel på at være politisk og åndelig leder – det kom ud på et.

Og det er forbigået samtiden, hvad vi i dag ser tydeligt og lægger vægt på, at Jesus modarbejdede forventningen systematisk, fra start til slut. Han var ingen konge og ingen politisk samlingsfigur.

x

Påskan er som en blackboks. Jesus gik ind i den og så skete der en masse ting undervejs, og så kom han ud igen i går og i dag.

Er alt så som før?

Nej, intet er som før, alt er anderledes.

Og det er der også en overvældende forklaring på, som ikke findes i troens blackboks, men i virkelighedens erfaringsverden, som vi kan vide noget om:

For vi ved, at Jesu disciple herefter blev til Jesu ivrigste apostle, og efter påskan ofrede alt, også deres eget liv, for at fortælle omverdenen om Jesus Kristus.

Mødet med den opstandne Jesus Kristus betød SÅ MEGET for disciplene, der havde fulgt ham hele vejen fra Galilæa og ind i Jerusalem med alt hvad der skete der, og så igen bagefter, i Emmaus og igen i Jerusalem, at de aldrig mere svigtede, aldrig mere fornægtede, aldrig mere tvivlede, altid kun fortalte og missionerede om Jesus som Guds søn, der var opstået fra døden.

Fra lunkne og usikre fornægtere, blev der apostle med ildhu, der intet frygtede.

Lad os se lidt på de enkelte disciple, og hvad vi VED om deres skæbne (og det er ikke tro, men historiske viden eller fakta).

- Så vidt vides, led Peter martyrdøden i år 64 i Rom
- Jakob led martyrdøden i Jerusalem i år 62
- Andreas blev korsfæstet på et krydsformet kors i Grækenland, et såkaldt Andreaskors.
- Filip blev korsfæstet og stenet i Frygien.
- Bartholomæus missionerede omkring Sortehavet og døde som martyr, efter sigende ved at hans hud blev flået af.
- Thomas døde som missionær og martyr i Indien.

Og det var de samme bange disciple, som på langfredag ikke ville kendes ved Jesus.

Så de har set noget her 2. påskedag og i den følgende tid frem til Kristi Himmelfart, som påvirkede dem eksplosivt.

Det kan vi konstatere rent historisk, uanset hvad man tror på.

x

Påskan for knap 2000 år siden har været en helt ekstrem foreteelse, hvor mange mennesker blev overbevist om, hvad de skulle tro på. Og hvor der var tvivl og undren og fornægtelse under påskan, blev det afløst af en ubetinget tillid og tro efter påskan.

Så meget, så der i den følgende tid kom mange apostle til, som ivrede for missionere budskabet om den treenige gud.

”Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn”.

Sådan sagde Jesus til sine disciple efter opstandelsen og før himmelfarten og det efterlevede de.

Og verden blev kristen.

AMEN